

Tên tác phẩm: Hãy giữ trái tim trong lồng ngực

Thể loại: Câu chuyện truyền thanh

Tác giả : Mỹ Hằng

Đơn vị: Đài Phát thanh – Truyền hình An Giang

Địa chỉ: 45/1 Trần Hưng Đạo, Phường Bình Khánh, TP Long Xuyên, tỉnh An Giang

Thời gian phát sóng 27-2-2015

Hãy giữ trái tim trong lồng ngực

Nhân vật:

- Bà Sáu: gần 60 tuổi
- Đức- Bác sĩ, con bà Sáu
- Ông Tư: trên 60 tuổi, bệnh nhân
- Nga: Con gái ông Tư
- Hồng: người đi nuôi bệnh

Dẫn: *Thưa quý vị và các bạn! Y đức, từ nhiều năm nay đã và đang là vấn đề nóng bỏng của xã hội, nhất là trong nền kinh tế thị trường hiện nay, khi mà nhiều giá trị xã hội đang bị đổi thay. Đề cập đến vấn đề này, chương trình hôm nay xin giới thiệu đến quý vị và các bạn câu chuyện truyền thanh: Hãy giữ trái tim trong lồng ngực...*

(Cảnh tại bệnh viện tỉnh)

- Nga: Bác sĩ, bác sĩ ghé thăm ba tui coi, sao mà ho dữ lắm, mới ngủ được một chút đó bác sĩ.
- Đức: (giọng cau kỉnh) Áp xe phổi thì ho vậy đó chứ sao, bệnh nhân thì đông mà cứ kêu hoài!
- Nga: Dạ, tại tui xót ruột quá..
- Đức: (giọng gay gắt) Trị bệnh nó từ từ mới hết chứ đâu phải thuốc tiên đâu! Vớ lại cái khối apxe hơi lớn, có khi phải mổ đó!
- Nga: Nặng vậy sao bác sĩ, mổ thì có tốn nhiều tiền không bác sĩ?
- Đức: Mổ là phải tốn tiền rồi! Mà có tiền cũng khó mà mổ sớm được, bệnh nhân còn đây kia kia, phải chờ lâu đó nghen! Thôi tui đi đây. (tiếng bước chân)
- Nga: Bác sĩ, bác sĩ... Nói vậy là đi luôn hả trời, Bác sĩ gì mà ăn nói cộc lốc vậy trời?!
- Hồng: (Haiz) *Lời nói chẳng mất tiền mua. Lựa lời mà nói cho lời tiền ra đó mà.*
- Nga: Ủa, chị nói vậy là sao chị Hồng?
- Hồng: Ông cụ bệnh hơi nặng rồi, em nên “lo” tiền đi. Má chị bên đây cũng vậy nè, hồng lo tiền người ta dẫn vạt mình dữ lắm!
- Nga: Chị ơi, em khờ quá hồng biết mấy vụ này, lo là lo sao, lo cho ai vậy chị?
- Hồng: Lo cho y tá vớ lại bác sĩ trị bệnh cho người nhà của mình, lo để được sắp lịch mổ trước, lo tiền bồi dưỡng cho e kip mổ, rồi mấy người gây mê nữa đó.
- Nga: Vậy hả chị, chết em rồi, tiền không còn nhiều mà lo như vậy hồng biết đủ không nữa. À, (nói nhỏ) mà chị đừng nói cho ba em biết nghen, nghe tốn tiền là ba em đòi về hồng chịu trị bệnh đâu!
- Hồng: Ồ, nhưng mà phải ráng mà vay mượn đi, để vậy là hồng được. Thôi, để chị đi nhận thuốc cho má chị (dạ)
- Ông Tư: (ho sù sụ)

Nga: Ủa, ủa ba dậy rồi hả?

Ông Tư: Ờ, lấy cho ba miếng nước đi

Nga: Dạ (tiếng rót nước) nè ba uống đi.

Ông Tư: Nga nè, chiều nay con xin cho ba xuất viện nhen con.

Nga: Ủa, bệnh ba chưa hết mà xuất viện cái gì hông biết nữa.

Ông tư: Xuất viện mua thuốc uống, mấy cái thuốc kháng sinh này ba biết, ra tiệm mua là có.

Nga: Hay là ba sợ hết tiền rồi xin về, hông sao đâu ba!

Ông Tư: Hông phải đâu, ở bệnh viện chật chội, nóng nực ba bức bối lắm, về nhà mình thoáng mát, chắc chắn sẽ đỡ hơn. Còn tiền đó để dành đóng học phí cho con học kỳ này, năm thứ tư rồi.

Nga: Ba, con thà nghỉ học đi làm thêm để có tiền cho ba trị bệnh chứ hông để ba như vậy được.

Ông Tư: (ho, ho) Con yên tâm đi ba không chết đâu, ba hứa khi về nhà bệnh trở nặng hơn là nhập viện lại liền, chịu không?

(nhạc cắt)

(Tại bến xe- (không khí ồn ào, tiếng còi xe)

Bà Sáu: Alo, má tới bến xe rồi, má đi xe buýt vô được mà. Thôi nhen!... Ủa, ủa ai như là anh Tư phải không, anh Tư!

Ông Tư: Ủa, là cô Sáu hả, mèn oi mấy chục năm rồi mới gặp.

Nga: Con thừa cô.

Ông Tư: Đây là Nga- con gái của tui đó chị. À, cô Sáu là người quen cũ của ba đó con.

Bà Sáu: Nay lớn bộn rồi đa. (Ông Tư ho) Ủa mà cha con anh đi đâu tui thấy sắc diện anh coi bộ yếu vậy.

Nga: Dạ, ba con vừa xuất viện tính về quê. Ba con bị apxe phổi đó cô Sáu.

Bà Sáu; Chà! Thấy còn yếu dữ lắm mà về gì, bác sĩ nào cho xuất viện vậy?

Ông Tư: Tại tui xin xuất viện cô Sáu ơi, về nhà cho khỏe, ở đây khó chịu quá.

Nga: Bác sĩ định cho ba con mổ, ba con đòi về uống thuốc, chắc là sợ tốn tiền mổ, tiền lo cho bác sĩ.

Bà sáu: Vậy đâu có được anh Tư. Mà sao phải tốn tiền lo cho bác sĩ, bác sĩ đòi hả? (ông Tư ho)

Nga: Dạ, hông có đòi nhưng không có là họ nặng nhẹ mình lắm.

Bà sáu: Chèn oi, y bác sĩ gì mà thất đức vậy. Lương như như từ mẩu chứ bộ lương y như đi ghê đâu. Bây giờ anh về nhà tui nhen anh Tư.

Ông Tư: Về nhà cô làm chi?

Bà Sáu: Thăng Tèo- con tui anh nhớ không?

Ông Tư: (cười) Nhớ chớ sao không, nay chắc lớn dữ hả cô Sáu?

Bà Sáu: Ờ, nay nó làm bác sĩ rồi, mở phòng mạch cũng lớn lắm, anh tới nó trị cho anh! Còn muốn trị ở bệnh viện nó gởi vô cho.

Nga: Ba, thôi mình nghe lời cô Sáu nhen ba!

(nhạc cắt)

Bà Sáu: Đây! Đây là phòng mạch riêng của thăng Tèo nè, anh ngồi nghỉ cho khỏe (tiếng kéo ghế) (được rồi cô), sắp hết giờ làm việc rồi, nó sắp về rồi đó, để tui đi mua cháo cho hai cha con, chắc đói rồi.

Ông Tư: (Ho) Phiền cô quá, cảm ơn cô Sáu nhen.

Bà sáu: Ôn nghĩa gì hông biết, thôi tui đi đây(tiếng bước chân đi)

Nga: Chà, nhà rộng quá hén ba À, bác sĩ gì tên lạ ba hén, Tèo.

Ông sáu: Đó là tên ở nhà lúc nó còn nhỏ, (tiếng xe máy ngừng lại- tiếng bước chân) Chắc bác sĩ về đó con.

Nga: Chào bác sĩ! Anh là...

Đức: Còn nửa tiếng nữa mới tới giờ khám, tới giờ sớm dữ vậy, ủa...

Ông Tư: Cậu là, cậu là... là (ho)

Nga: (thất vọng) Trái đất tròn thiệt đó!

Đức: Thì ra là bác hả, ai chỉ bác tới đây vậy? Trời ơi, vô bệnh viện công sợ không đủ tiền điều trị xin về, sao tới phòng mạch tư làm chi. Tốn kém lắm đó nghen bác.

Nga: Cha con tui tới đây là do...

Ông Tư: (đánh trống lảng) À, hôm nay, thấy bác sĩ cực khổ với cha con tui quá, hồi trưa về mà quên chào bác sĩ, sẵn tiện đường ghé qua chào và cảm ơn bác sĩ một tiếng. (ông tư ho)

Đức: Thôi chào với cảm ơn gì, cha con bác về đi cho sớm để kịp xe.

Ông Tư: Mình về thôi con! Về con!

(nhạc cắt)

Bà Sáu: Cháo đây, cháo về rồi đây? Ủa?

Đức: Má, má đói để con kêu người làm mua đồ cho ăn, mới lên tới đi mua làm gì cho cực.

Bà Sáu: Tèo, con về rồi đó hả, còn hai cha con...

Đức: Má kêu con là Đức đi, Tèo hoài người ta cười chết. Còn hai cha con ông bệnh nhân đó hả má, họ về rồi.

Bà Sáu: Sao mà về, má kêu là đợi con...

Đức: Đợi gì mà đợi má, ở bệnh viện công mà họ còn thiếu trước hụt sau, giờ ra khám tư chịu sao nổi, con nói họ về quê rồi.

Bà Sáu: Con, con, con đuổi họ về rồi hả? (rớt tô cháo- kêu cái xoảng)

Đức: Má, má làm sao vậy má?

Bà Sáu: Má hông sao. Nghe má hỏi nè, con nhìn vô mắt má mà trả lời cho thiệt đi. Có phải con luôn nhận bao thư của bệnh nhân khi trị bệnh cho họ phải không?

Đức: Dạ, dạ...

Bà Sáu: Có không?

Đức: Dạ có! Nhưng mà đó là tiền bồi dưỡng. Mình chăm sóc họ, họ cảm ơn mình thôi mà!

Bà Sáu: Nếu là cảm ơn là sau khi trị bệnh cho người ta hết kia, còn đang này..

Đức: Tại vì người nhà bệnh nhân nghĩ đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn ...

Bà Sáu: Còn những người không "cảm ơn" con bằng cách đó, con ghẻ lạnh với họ phải không? Thiệt là má không ngờ con mà!

Đức: Má, má bình tĩnh nghe con nói nè. Ba mất sớm, má cực khổ nuôi con bao năm trời. Ở đại học, ban ngày con đi học, tối làm thêm, có khi cả tuần không có bữa cơm nào có thịt. Rồi ra trường có việc làm nhưng với đồng lương chết đói con cũng chẳng sướng hơn, má cũng chẳng đỡ cực hơn!

Bà Sáu: Nghĩ vậy mà con ngửa tay nhận tiền bệnh nhân phải không?

Đức: Nói thiệt với má là lần đầu tiên cầm tiền bệnh nhân đưa con cũng xấu hổ lắm, ngại ngừng lắm, nhưng cái gì cũng vậy, riết rồi cũng quen! Con nghĩ đó là công lao, là trí tuệ con bỏ ra con đáng được nhận lại.

Bà Sáu: (Quát) Thôi! Mày đừng có nói nữa! Mày lột ngay chiếc áo trắng đó ra, đừng mặc nó nữa. Cởi nó ra, rồi bước ra chợ trời mà trả giá, bởi sức khỏe con người ta không phải là món hàng để mày mua bán.

- Đức: Má ơi, má đừng nghĩ sâu xa. Những cái bao thư nhỏ nhoi một hai triệu đó nó giống như sự đầu tư mà con cần lấy vốn lại từ từ...
- Bà Sáu: (Bốp! Tát vào mặt Đức) Mày câm ngay!
- Đức: Má, sao má đánh con!
- Bà Sáu: Phải, tao đánh để mày tỉnh lại! Bao thư một vài triệu bây giờ đối với mày không đáng là bao, nhưng đối với người bệnh nghèo đó là tiền cầm cố, bán món đồ cuối cùng trong nhà, là tiền học phí của đứa con vì phải lo tiền cho bác sĩ mà đành gác lại ước mơ đến trường, thậm chí đó là tiền bán máu của người vợ để lo bệnh cho chồng... Có khi cũng vì thiếu một vài triệu đồng mà mày coi là ít ỏi đó mà nhiều bệnh nhân đã đánh đổi bằng sinh mạng của mình...(nghe ngào) Việc nhân việc nghĩa má dạy sao mày học lâu vậy, còn việc bắt nạt như vậy học ở đâu mà mau vậy con?
- Đức; Má, má uống nước cho bình tĩnh đi! (tiếng rót nước)
- Bà Sáu: Ngồi xuống để má kể cho con nghe chuyện này.
- Đức: Chuyện gì vậy má?
- Bà Sáu: (*lòng nhạc chậm – buồn – không lời*) Hai mươi mấy năm trước đây, quê mình còn chưa bao đê, mỗi mùa lũ về nước ngập trắng xóa. Trạm xá ngày đó chỉ có mỗi ông Tư y sĩ- người vùng khác đưa về. Bất kể ngày đêm, người bệnh tới, ông đều khám tận tình, dặn dò kỹ lưỡng. Người bệnh nhiều, kẻ bệnh ít đều đến gặp ông. Nhiều khi trạm xá mất điện, ông phải khám bệnh dưới ánh đèn dầu leo lét. Có hôm nước lên ngập đến thắt lưng, người bệnh nằm trên xuồng, ông đứng dưới nước mà khám cả buổi trời.
- (*lòng nhạc+ thêm tiếng mưa gió, tiếng chèo xuồng*) Rồi một đêm mưa lũ tháng 8 một người góa phụ chèo xuồng đưa đứa con mới 4 tháng tuổi của mình tới trạm. Thằng bé bị sốt, trướng bụng, ói nhiều và khóc dữ dội. Ông khám và nghi thằng bé ấy bị viêm ruột hoại tử, căn bệnh mà không thể nào chữa được ở trạm y tế xã! Sau khi chích thuốc hạ sốt, truyền nước biển cho thằng bé, ông quyết định đưa nó ra bệnh viện huyện. Người mẹ ngồi trên xuồng che áo mưa, một tay ẵm con, một tay cầm chai nước biển đưa lên cao. Ông y sĩ dầm mưa, chèo xuồng suốt đêm đưa hai mẹ đi.
- Đức: Rồi, thằng bé đó được cứu sống không má?
- Bà Sáu: Đến nơi thằng bé được đưa vô khám, đúng như dự đoán của ông y sĩ, thằng bé bị viêm ruột cần mổ ngay để cắt bỏ khúc ruột đã hoại tử. Người cho máu để truyền cho thằng bé cũng chính là ông y sĩ đó. Thằng bé may mắn được cứu sống... (Nghe ngào) ...và nó... nó chính là con đó Đức!
- Đức: Má, má nói gì, là con sao má?
- Bà Sáu: Phải, là con. (khóc) Còn ông y sĩ đó chính là bệnh nhân áp xe phổi mà lúc nãy con đã đuổi về quê!
- Đức: (thảng thốt!) Trời ơi! Má ơi !
- Bà Sáu: Sau thời gian dài ở trạm, do sức khỏe yếu ông được cho nghỉ mát sức về quê nhà. Tới bây giờ, những người lớn tuổi ở quê mình đều biết và nhớ ông. Trong lòng của mọi người, ông là thầy thuốc giỏi. Còn con thì sao? (đay nghiến) Mở miệng là y học tiên tiến, nhưng bản thân con lại là cỗ máy vô hồn.
- Đức: Má, chẳng lẽ con là một người như vậy sao má?
- Bà Sáu: Con ơi, không một ai không cần tiền, nhưng đừng vì nó mà đánh mất lương tâm, làm hoen ố màu áo trắng của con.
- Đức: Con xin lỗi má!

Bà Sáu: Đức à, người bệnh đến với con họ đã đủ đau rồi, họ đau thể xác, đau do bệnh tật gây nên, đừng để họ chịu thêm nỗi đau tinh thần khi gánh chịu sự ghẻ lạnh của đồng loại. Làm bác sĩ con hãy cố hết sức để cứu người, bởi sự sống là cái quý nhất ở trên đời này! Hãy giữ trái tim đúng ngay trong lòng ngực của mình, đừng để những toan tính thiệt hơn chen vào, như vậy con mới là người bác sĩ chân chính!

Đức: Con biết lỗi rồi, con phải làm sao đây má?

Bà Sáu: Phải làm sao nữa, sao không chạy nhanh ra bến xe đưa cha con bác Tư về đây mà chuộc lỗi.

Đức: Con đi liền đây má, mà hông biết có kịp không nữa?

Bà sáu: Không bao giờ là quá trễ cho một việc làm đúng đắn đâu, đi nhanh đi con!

Đức: Dạ!